

desuden fare under dansk Flag og nyde godt af alle de Fordele, hvoraf dette er i Besiddelse, og der turde derfor ikke være nogen fyldestgjørende Grund til, at de i Danmark og Hertugdømmerne bosatte Skibsredere skulle være mere bebyrdede end de færøiske, ligesom en saadan frittagelse kunde give Anledning til Glusjoner, idet danske Skibsredere let kunde etablere en Handel paa Færøerne, hvilket efter nærværende Lovforslag hverken vil være forbundet med Udgifter eller tværtimod med nogen bebyrdende Forpligtelse. Forsaavidt der derimod i det Lagthinget forelagte Udkast var optaget en Bestemmelse, hvorefter Skibe af 16 Commercialasters Drægtighed og derunder, som anskaffes fra Udlandet for at anvendes til Fiskeri og Vareforsel mellem Æerne, skulde være fritagne for at svare Tilfjæbsafgift, har Ministeriet ikke fundet noget at erindre imod, at en saadan Bestemmelse optages i nærværende Lovudkast, da en lignende frittagelse, ifølge Forordn. af 1ste Mai 1838 § 49 Lit. c og d, er tilstaaet saavel Skibe af 16 Commercialaster og derunder, som anskaffes til Fiskeri og indenlandsk Samfærse i Island, som i Almindelighed Skibe, som anskaffes til Robbe- og Hvalfiskefangst.

ad § 10.

Ret til at drive Handel paa Færøerne bør, efter Commissionens Formening, tilstaaes enhver paa Æerne bosat Mand, der har de i saa Henseende fornødne personlige Qualificationer, uden Bevillings Løsning eller nogen Afgifts Erlæggelse, naar den Paagjældende har hos Sorensskriveren erhvervet et saadant Antagelsesbrev, som ved Plac. af 28de December 1836 § 2 er foreskrevet med Hensyn til dem, der ville drive Handel i Island, og desuden godtgjør at være i Besiddelse af en saadan Formue, som er foreskrevet i Forordn. 13de Juni 1787 Cap. II § 12 og Plac. 28de December 1836 § 6, nemlig et Vareforraad til en Værdi af idetmindste 500 Rd. eller en dertil svarende Capital, hvilken sidste Betingelse dog af Commissionens Medlem, Jørgensen, kun er tiltraadt, forsaavidt Majoritetens Indstilling om, at Handelen skal bindes til de Steder,

hvor faste Etablissementer ere opførte, maatte blive taget til Følge.

Med Hensyn til, at der i det Lagthinget forelagte Lovudkast var foreslaaet en særlig Beskatning af Handelen med Brændeviin, har Commissionen specielt bemærket, at det vel maatte ansees ønskeligt, om Forbruget af denne Gjenstand kunde blive særlig beskattet, men, ligesom det, selv om al Handel, saaledes som i det Lagthinget forelagte Lovudkast var tilfattet, blev bundet til visse bestemte Steder og de der etablerede faste Handlende, dog uden Tvivl turde have faldet vanskeligt at overholde de i bemeldte Lovudkast for Brændeviinshandelen givne Forfrister, saaledes antages Controlen hermed at være uudsørlig, naar Handel fra Skib indrømmes. Derimod anseer Commissionen det for hensigtsmæssigt at bestemme en særlig Afgift for Brændeviins Udskæntning, naar samme gjøres til Gjenstand for en særskilt Næringsvei, men Reguleringen af dette Forhold formentes i alt Fald at ligge udenfor nærværende Handelslovgivning.

Ministeriet kan vistnok ikke tillægge den forømmeldte, af Commissionens Fleertal foreslaaede, Betingelse for Afgang til Handelsberettigelse, der gaaer ud paa, at den Paagjældende skal være i Besiddelse af et vist Vareforraad eller en vis Capital, nogen stor praktisk Betydning, navnlig naar samme ikke ansættes til et høiere Beløb end det foranførte, men, ligesom Ministeriet dog paa den anden Side har anseet det betænkeligt at forhøje den nævnte Sum, saaledes har man ikke troet at burde tilfidesætte denne Indstilling fra Commissionen, da en saadan Bestemmelse dog indeholder en Betyrrelse imod, at den indenlandske Handel kommer i Hænderne paa dem, der ere aldeles uformuende, hvilket neppe vilde være gavnligt og især i Begyndelsen lettelig kunde forlede til Foretagender, som vilde medføre Bedkommendes Ruin. Skulde det senere ved Forholdenes Udvikling vise sig, at denne Bestemmelse kunde bortfalde, vil Saadant altid kunne skee.

Ministeriet maa dernæst ogsaa tiltræde Commissionens Formening om, at Ret til Handel, i Overensstemmelse med de Principer, der